

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul

Slava lui Dumnezeu se face cuvânt pe pământ și se dă de veste plutind și grăind și împărțind de la Dumnezeu și căutând primire și adăpostire și împlinire, căci toate trec pe pământ, dar cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Meu nu trece fără să-și lucreze împlinirea sa, și iată-Mă purtat de nor de îngeri cu multe aripi și cu ochi mulți de la o parte la alta deasupra ta, pământ și neam român, căci Eu, Iisus Hristos, aici Mi-am zidit casă de odihnă unde vin cu sfinții și cu îngerii, și de unde Mă împart de la margini la margini cu lucrare cerească, cu noua facere a cerului și a pământului, căci cele vechi sunt scrise să treacă cu trosnet și să se așeze în locul lor cer nou și pământ nou, o, și nu sunt pe pământ minți și inimi care să creadă că se împlinesc aceste Scripturi, dacă s-au vestit prin duhul proorociei, prin cuvânt, iar acum se pregătesc să se arate pic cu pic odată cu venirea Mea cuvânt pe pământ, și am pe România țară de venire acum, la sfârșit de timp, și toate sunt gata ca fructele din pom când se coc și-și arată dăruirea și mireasma și dulceața și duhul care grăiește prin ființa lor când se dăruiesc spre hrană oamenilor și păsărilor și vietăților toate, și toate sunt de la Dumnezeu, mărturisind pe Făcătorul lor.

Așezați-Mă în carte cu zi de sărbătoare, fiilor din porți. Pace vouă, pentru ca să aveți putere pentru Mine și să Mă primiți și să Mă așezați la masă în cetate și să-Mi fac lucrarea de Păstor, căci duhul proorociei a grăit și M-a vestit că Eu Însumi voi veni și îi voi păstori spre slava cuvântului Meu pe cei ce aud glasul Meu și vin și se apropie și rămân sau nu rămân până la sfârșit în fericirea aceasta, în părtășia lor cu Dumnezeu, o, și e de lucru cu mult cuvânt și cu mult îndemn tot timpul, și nu este ființă mai îndărătnică și mai nesupusă ca și omul, care se lasă greu bîrudit din pricina dorului de libertate a sa între pământ și cer, așa cum și-a dorit încă de la început despărțirea dintre el și Mine, Făcătorul său, Stăpânul său, Păstorul său!

E zi de sărbătoare pentru cel vestit prin prooroci și prin îngeri apoi, fiilor. E sărbătoare în cer și pe pământ pentru Ioan Botezătorul Meu și al celor ce se căiau de păcatele lor în vremea aceea, când el și Eu aveam lucrare de la Tatăl pe pământ și lucram după pas și plan ceresc ca să împlinim în vremea aceea arătarea lui și a Mea și să se scrie pe pământ un nou început, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Tatăl, trimis din cer între oameni prin naștere de sus și prin mamă Fecioară, și de atunci a rămas între oameni știrea și adevărul că am venit pe pământ și M-am făcut cunoscut Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, iar acum iarăși vin și împlinesc Scripturile rostite din vremile de demult, și vin cu sfinții în zeci de mii, și numele Meu se cheamă *Cuvântul lui Dumnezeu*, și Eu Însumi Îmi pasc și-Mi îngrijesc turma și sunt cu cerul pe pământul neamului român, iar în ziua aceasta am glas de Păstor și Mă așez la masă în cetate cu Ioan Botezătorul și facem lucrarea Tatălui, și unul pe altul Ne mărturisim spre amintirea Noastră de acum două mii de ani, când Ne întâlneam și-Mi tănuiam Ființa și eram prieteni și Ne descopeream unul altuia atât cât Tatăl lucra aceasta, iar cea mai mare și multă lucrare a Noastră era smerenia, o, fiilor.

O, ce înseamnă să ai smerenie, ce, oare, înseamnă? Am pus această întrebare nu de mult la masă în cetate și am adăugat tot Eu despre această bogăție cerească, despre smerenie, căci ca să lucreze ea, trebuie să te vrei și să te vezi mic și mulțumit atât cât ești, și să te lași călăuzit spre Dumnezeu pentru slujire sfântă și pentru mers cu cruce, mersul celor smeriți, că iată, cei ce nu au smerenie aruncă în părți și cea mai mică povață și cârtesc și se împotrivesc și pentru o mică dojană și-și aleg grija de trup, căci au inimă mică.

O, fiilor, să învețe toți să nu se mai greșească cu limba, cu grăirea, cu lucrarea pe margine și cu mușcăturile de șarpe nevindecate, căci vina nescosă la lumină nu vindecă de cădere cu limba, o, fiilor. Toate aceste neputințe se vindecă prin smerenie, prin sfială între semeni, prin cumințenie de minte, prin aplecare cu umilință, iar celor cu o inimă mică le sunt de mare folos aceste povești, și grăiesc așa acum,

pentru că și Eu și Ioan sufeream cu duhul pentru cei ce pierdeau și pierd viața și răsplata ei din pricină că n-au smerenia de lucrare a lor.

Am spus nu demult că fiecare are nevoie de celălalt, căci omul este slab și are neputințe și are nevoie de celălalt și are nevoie de smerenie, o, fiilor. Cel smerit cu inima nu se plânge, nu se caină, nu cârtește, ba, din contra, are duhul mulțumit și are răbdare sub cruce și merge frumos, căci viața fără de cruce nu are niciun fel de frumusețe, și nici plată în cer nu are apoi.

Viața pământească nu-L păstrează pe Dumnezeu în inima omului, dar viața duhovnicească Mă are pe Mine lucrător în om prin smerenia lui cea dinăuntru și cea din afară, și care se vede prin purtare, fiilor. Așa era purtarea dintre Noi când Ne întâlneam și petreceam duhovnicește Eu și Ioan, verișori după trup, iar după har, trimiși ai lui Dumnezeu pe pământ între oameni prin naștere și prin creștere și prin lucrarea duhului proorociei, întru care Tatăl Ne-a așezat, și care împlinea prin cuvânt rostit planul lui Dumnezeu între oameni pe pământ.

O, fiilor, așa lucrează Tatăl și azi peste voi, dacă M-a trimis la voi ca să păstoresc și să fie împărțită păstoria Mea și să-Mi pregătesc o turmă sfântă și să-Mi împlinesc peste ea Ființa și Duhul și mersul și toate câte au mai rămas să se îplinească la sfârșit de timp așa cum s-au scris și s-au vestit prin Scripturi. Să-și amintească mereu cei ce dau să-Mi fie popor păstorit în vremea aceasta și să nu uite de lucrarea smereniei, de petrecerea cu smerenie a celor din turma care se lasă păstorită de glasul Meu ceresc prin cuvântul care Mă poartă între cer și pământ mărturisindu-Mi venirea, și să lucreze ei cu Mine pregătirea veșniciei încă de pe acum.

Cei ce nu au și nu lucrează smerenie tot timpul, nu au cu ce să-și lucreze veșnicia alături cu cei din cer de lângă Mine, căci zi după zi trebuie strânsă sus veșnicia fiecăruia, și împodobită ca în cer ca să iasă ea în întâmpinare pentru fiecare, dar iată, fiilor, celor de pe pământ le este prea greu să treacă din trup în duh și să-și zidească cu fiecare clipă veșnicia, odată cu trecerea lor prin cele vremelnice spre cele veșnice, dacă și le adună ca să le aibă, și pentru care să slujească mult mai mult decât trudes pentru cele de trebuință trupului pe pământ.

E zi de pomenire a ta în cer și pe pământ, Botezătorule al Meu, și Ne întâlnim în cuvânt în mijlocul fiilor cetății cuvântului Meu și avem cuvânt cu smerenie, căci așa Ne-a fost trăirea și lucrarea pe pământ cât am stat, și când Ne întâlneam și aveam nevoie unul de celălalt și împlineam planul Tatălui din vremea aceea, o, și ce dulce, ce dulci Ne erau întâlnirile și petrecerea, ce dulci și ce sfinte!

— *O, Mielușule blând, Mielușule Iisus, ai lucrat tănuț, și unul pentru altul ne smeream și unul altuia ne aplecam. Așa sunt fiii lui Dumnezeu, așa se poartă între ei, așa se zidesc, așa și-L dau pe Dumnezeu, iar Dumnezeu Se smerește, Se tănuiește, Își ascunde fața și Ființa cea purtată în taină, față de cele de deasupra cu care-și lucrează lucrarea.*

O, pe cât de necunoscut Te purtai, Doamne, pe atât de descoperit și de cunoscut Te arătai prin lucrare, după putința celui cu care grăiai și împărțeai ca un Păstor atât de sfânt și bun și duios.

O, câtă smerenie ar fi fost să învețe și omul să aibă, dar el Te-a părăsit în rai, și nu Te-a mai ascultat, căci omul a iubit și iubește femeia, și sunt de atunci mai bine de șapte mii de ani și n-a mai scăpat de această cădere, mereu cădere, mereu femeie, Doamne.

O, omule, ești căzut. Îți trebuie smerenie ca și lui Dumnezeu. O, cum s-o aibă Dumnezeu, iar tu să nu o ai ca lucrare a ta? Ce vei face dacă nu te vei naște din cer pentru smerenie, pentru locul tău cel veșnic lângă Dumnezeu, lângă Cel smerit din veac și până în veac? Ai căzut în trufie în rai și ai căzut în nemulțumire prin neascultare și ai pierdut raiul, care te-a vărsat afară. Întoarce-te întru smerenie și te fă prin ea după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, Făcătorul tău, ca să-ți cunoști obârșia și duhul de viață și mâna care te-a zidit. O, smerește-te, nu uita aceasta!

Am luat, Doamne Mieluș, am luat din Tine duh de păstor și am lucrat cuvânt de facere a omului străin și tot mai străin de Tine. Slavă Ție, Doamne! Tu ești Păstorul, iar eu ucenicul Tău cel învățat de Dumnezeu. Amin.

— Suntem amândoi cu ei la masă, Botezătorule al Meu. Ne smerim unul pentru altul ca să-i învățăm smerenia și frumusețea purtării celor smeriți, și să meargă aceste povețe peste pământ.

Iar voi, fiilor care credeți cuvântul Meu, căutați să înțelegeți și să învățați și să dovediți că ascultați, purtând roade care să ajungă la coacerea lor, căci veșnicia are nevoie de multă și mare trudă și lucrare ca s-o aveți măreață și dulce apoi, numai să învățați pentru ea să lucrați în smerenie, fiilor.

Și acum, opresc grăirea Mea și știți ce fac, căci privesc acum cum veți lucra apoi, dacă v-am păstorit, și cum veți asculta ca să lucrați.

O, ascultați de Dumnezeu, voi, fii ai lui Dumnezeu, și voi, fii ai oamenilor, că aproape toți oamenii își lucrează groază pentru veșnicia lor. Vai celor despărțiți de Dumnezeu pe pământ și trăind ca în iad în locurile deșertăciunilor vieții lor și prin îndeletnicirile lor pentru deșertăciuni în zidiri și locuri drăcești, în litoraluri și saloane de dans, în săli și terenuri de sport de tot felul, lovind cu mingea și cu pumnul, în distracții desfrânate cu zile și nopți de dans cu păcat, cu tot felul de sporturi de vară și de iarnă, căci toate sunt locuri drăcești după placul lui satana, care a scos la iveală și pregătește iadul pentru cei ce-și pierd vremea împotriva lui Dumnezeu cu viața și cu trupul lor pe pământ, și vrednici sunt să-și afle răsplata cea veșnică, pentru care atâta se zbat să-și tot strângă pe pământ. Aceste îndeletniciri sunt toate din iad ivite deasupra pământului, și prin care aproape toți oamenii cad fără de sfârșit cădere.

O, fiilor, feriți-vă de tot ce Îl dă pe Dumnezeu de lângă voi, feriți-vă și apropiați-vă cerul de voi! Iar voi, fii ai oamenilor, veniți spre Dumnezeu și fugiți de cele din iad ieșite, și care vă scriu veșnici lucrători ai osândeii care vă așteaptă la colț, dacă nu vă veți despărți de păcat și de timp pentru păcat! Cu durere grăiesc, cu durere port durerea pentru cei ce-și lucrează pierzarea cea veșnică, și la care vor trage cei vrednici de ea, după ce-și vor sfârși ei calea trupului.

Învăluiesc în duh ceresc cetatea cuvântului Meu și voi sta cu ea față în față cu toate urâciunile diavolești din locurile cu păcat, și iubite de fiii oamenilor, care se desfrânează pas cu pas, goi și străini de viață prin toate desfătărilor pregătite cu trudă pentru viață fără Dumnezeu, și prin care trag foloase păcătoase și pedepsitoare apoi.

Iar Eu, Domnul, Îmi voi arăta cetatea cuvântului Meu și viața Mea petrecută aici între fiii cetății, și voi sta cu această cetate mărturie acum, la coacerea timpului, și toate se vor alege la dreapta și la stânga ca la sfârșit, iar Eu voi rosti: „veniți!” sau „duceți-vă!”, o, și așa se va lucra despărțirea luminii de întuneric, și așa va fi peste tot și peste toate cuvântul lui Dumnezeu între cer și pământ, între pământ și cer, o, fiilor. Amin, amin, amin.

24.06./07.07.2026